Nota van beantwoording zienswijzen Ontwerp Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Tweede Veegwijziging

1. Inleiding 3

2. Binnengekomen zienswijzen 3

3. Waarover zienswijzen naar voren gebracht kunnen worden 4

4. Inhoud van de zienswijzen 4

5. Inhoud van het wijzigingsbesluit 5

6. Conclusie ten aanzien van de zienswijzen in relatie tot voorliggend wijzigingsbesluit ... 6

7. Waarom een 'veegwijziging'? 7

8. Waarom de bestaande uitzondering voor evenementen in de publieke buitenruimte? .. 7

9. Aanwijzing evenementenlocaties in het omgevingsplan 8

1. Inleiding

Het college heeft bij besluit van 19 mei 2026 het Ontwerp Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Tweede veegwijziging (hierna: Ontwerp Wijzigingsbesluit) vrijgegeven voor terinzagelegging.

Het Ontwerp Wijzigingsbesluit is op 21 mei 2026 in het Gemeenteblad bekendgemaakt (Gemeenteblad 2026, 242794): https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2026-242794.html.

Het Ontwerp Wijzigingsbesluit heeft met ingang van donderdag 28 mei 2026 gedurende een termijn van zes weken ter inzage gelegen. Hiervan is op 27 mei 2026 in het Gemeenteblad kennisgegeven (Gemeenteblad 2026, 248618): https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2026-248618.html.

Conform wettelijk voorschrift is gedurende de termijn van terinzagelegging een ieder de mogelijkheid geboden zienswijzen over het Ontwerp Wijzigingsbesluit naar voren te brengen bij de gemeenteraad van Amsterdam.

Naast bekendmaking van het Ontwerp Wijzigingsbesluit in het Gemeenteblad is een geconsolideerde versie van het omgevingsplan zoals dat zou komen te luiden nadat het wijzigingsbesluit in werking zou zijn getreden raadpleegbaar geweest via de viewer 'Regels op de kaart'. Het Ontwerp Wijzigingsbesluit heeft gedurende de hiervoor genoemde termijn van zes weken ook ter inzage gelegen bij het stadsloket. Ook zijn het ontwerpbesluit en de bijbehorende algemene en artikelsgewijze toelichting op open.amsterdam geplaatst.

2. Binnengekomen zienswijzen

Van of namens de volgende adressanten is een zienwijze ontvangen:

1. Adressant 1
2. Adressant 2
3. Stichting Buurt en Bewoners Platform Gein
4. Adressant 4
5. Vereniging GEEN N1
6. Stichting Buurtorganisatie BO1018
7. Vereniging Comité Westelijke Grachtengordel e.o.
8. Belangenvereniging Buurt 10, de Eendracht
9. Vereniging Vrienden van de Sloterplas
10. Vereniging Vrienden van het Westerpark
11. Vereniging Buurtbelangen Museumplein
12. Wij Amsterdam
13. Stichting Stop de Gekte
14. Vrienden van het Diemerpark
15. Vrienden van het Oosterpark

Alle zienswijzen zijn binnen de gestelde termijn binnengekomen, dan wel is aannemelijk dat deze tijdig zijn ingediend.

3. Waarover zienswijzen naar voren gebracht kunnen worden

In de kennisgeving is overeenkomstig wettelijk voorschrift aangegeven dat zienswijzen naar voren kunnen worden gebracht over het Ontwerp Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Tweede veegwijziging bij de gemeenteraad van Amsterdam.
Dat wil zeggen dat zienswijzen betrekking kunnen hebben op een of meer wijzigingen van het omgevingsplan waarin het wijzigingsbesluit voorziet. Zienswijzen kunnen dus geen betrekking hebben op onderdelen van het omgevingsplan die niet wijzigen.

Dit is van belang, omdat de zienswijzen, zoals hierna blijkt, geen betrekking hebben op een wijziging waarin met het wijzigingsbesluit wordt voorzien.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een eventueel beroep waarvan de beroepsgronden geen betrekking hebben wijzigingen waarin het wijzigingsbesluit voorziet, buiten zitting om kennelijk ongegrond kan worden verklaard.

4. Inhoud van de zienswijzen

In alle zienswijzen wordt aangegeven dat ze betrekking hebben op artikel 9.10, waarin het toepassingsbereik van afdeling 9.2 van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam wordt bepaald. De zienswijzen richten zich met name tegen de veronderstelde gevolgen die dit voor het kunnen houden van evenementen zou hebben.

De zienswijzen van adressanten 1 tot en met 4 zijn gelijkluidend. Kort samengevat wordt in de zienswijzen het volgende aangegeven:

- Gebruikmaking van het instrument veegwijziging is onjuist, omdat het gaat om een inhoudelijke wijziging met zeer ingrijpende, significante en permanente wijzigingen voor de fysieke leefomgeving.
- De gevolgen voor woonomgeving, natuur en milieu zijn niet adequaat onderzocht.
- De huidige situatie qua milieu en klimaat geeft aan dat wij zorgvuldiger moeten omgaan met onze leefomgeving. Deze veegwijziging geeft daar geen blijk van en is niet duurzaam.
- Behoud van natuur is maatschappelijk van veel groter belang dan amusement dat al in grote zalen overvloedig aanwezig is.
- De gevolgen van deze veegwijziging kunnen omvangrijk worden, en onomkeerbaar, zodat milieu en natuur in Amsterdam steeds verder in de verdrukking komen.

Adressant 1 voegt er nog aan toe dat het huidige Amsterdamse evenementenbeleid zelf dringend aan herziening toe is omdat het niet voldoet aan de vereiste normen, wetten en regels.

Voor de zienswijzen van adressanten 5 tot en met 15 geldt dat die gelijkluidend zijn. Kort samengevat wordt in de zienswijzen het volgende aangegeven:

- er is onvoldoende rekening gehouden met het moderne karakter van evenementen;
- er is op evenementenlocaties allang geen sprake meer van incidentele evenementen;
- de feitelijke milieubelasting wordt onvoldoende meegewogen;
- de impact op gezondheid, rust en woon- en leefklimaat wordt onvoldoende meegewogen;
- evenementen worden enerzijds steeds nadrukkelijker onderdeel van de fysieke leefomgeving, maar anderzijds steeds verder buiten de normale beschermingssystematiek van het omgevingsrecht geplaatst;

- evenementen kunnen in de praktijk substantiële geluid- en trillingsbelasting veroorzaken en deze belasting wordt niet langer beoordeeld binnen hetzelfde milieurechtelijke kader dat voor veel andere structurele milieubelastende activiteiten geldt;
- de Omgevingswet beoogt een integrale benadering van de fysieke leefomgeving, waarin gezondheid, leefkwaliteit, participatie en ruimtelijke afweging in samenhang worden beoordeeld. Deze ontwerpwijziging lijkt echter de tegenovergestelde richting op te bewegen. Enerzijds worden evenementen steeds nadrukkelijker planologisch geborgd via locatieprofielen, evenemententerreinen en spreidingsbeleid. Anderzijds worden zij tegelijkertijd grotendeels buiten het reguliere milieurechtelijke beschermingskader geplaatst doordat uitzonderingsconstructies blijven bestaan binnen APV-regimes en afzonderlijke evenementenvergunningen;
- er is onvoldoende rekening gehouden met trillingshinder;
- er is onvoldoende rekening gehouden met geluidshinder, met name van laagfrequent geluid;
- er wordt onvoldoende rekening gehouden met cumulatieve overlast op het gebied van geluid;
- er wordt onvoldoende voorzien in herstel- en rustperioden;
- op grond van jurisprudentie moeten evenementenlocaties in het omgevingsplan worden aangewezen;
- het is onduidelijk waar en wanneer welke besluitvorming plaatsvindt, zodat burgers niet weten wanneer ze moeten reageren;
- het instrument van een veegwijziging is niet het juiste instrument.

Voor de volledige inhoud van de zienswijzen wordt kortheidshalve verwezen naar de zienswijzen die als bijlagen aan deze nota van beantwoording zijn toegevoegd.

5. Inhoud van het wijzigingsbesluit

Alle zienswijzen hebben zoals hiervoor aangegeven betrekking op artikel 9.10, waarin het toepassingsbereik van afdeling 9.2 van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam wordt bepaald. De zienswijzen richten zich met name tegen de veronderstelde gevolgen die dit voor het kunnen houden van evenementen zou hebben.

Gelet op dit uitgangspunt voor de zienswijzen, en op het gegeven dat zienswijzen betrekking kunnen hebben op wijzigingen van het omgevingsplan, wordt nu eerst de inhoud van het wijzigingsbesluit geduid.

Hoofdstuk 9 bevat regels over milieubelastende activiteiten, onder andere over geluid, lichthinder, geur. Hoofdstuk 9 is daarmee de opvolger van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit), zoals dat voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet gold.

Artikel 9.10, eerste lid, onder e, van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam bepaalt dat afdeling 9.2 niet van toepassing is op een evenement:

1. waarover geluidregels zijn gesteld bij of krachtens de Algemene Plaatselijke Verordening;
2. dat ergens anders plaatsvindt dan op een locatie voor evenementen; of
3. dat geen festiviteit of ander evenement is als bedoeld in artikel 9.53, 9.54 of 9.55;

Deze bepaling wordt echter niet met voorliggend wijzigingsbesluit aangepast. Artikel 9.10 wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 9.10 wordt op de aangegeven wijze gewijzigd:

Artikel 9.10 Toepassingsbereik

1. Afdeling 9.2 is van toepassing op milieubelastende activiteiten als bedoeld in artikel 9.1, met uitzondering van:
   a. activiteiten bij wonen;
   b. het feitelijk verrichten van bouw- en sloopwerkzaamheden aan bouwwerken of het feitelijk verrichten van onderhoudswerkzaamheden aan een bouwwerk of van een terrein;
   c. een milieubelastende activiteit die in hoofdzaak in de openbare buitenruimte wordt verricht;
   d. verkeer op wegen, vaarwegen en spoorwegen;
   e. een evenement:
      1. waarover geluidregels zijn gesteld bij of krachtens de Algemene Plaatselijke Verordening;
      2. dat ergens anders plaatsvindt dan op een locatie voor evenementen; of
      3. dat geen festiviteit of ander evenement is als bedoeld in artikel 9.53, 9.54 of 9.55;
   f. bruggen, viaducten, verkeerstunnels en andere ondergronds gelegen bouwwerken voor het vervoer van personen of goederen en beweegbare waterkeringen;
   g. lozingen;
   h. graven, saneren, toepassen van grond of baggerspecie en toepassen van bouwstoffen; en
   i. milieubelastende activiteiten die in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving als vergunningplichtig zijn aangewezen;
   ~~i~~ j. ~~milieubelastende activiteiten die in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving als vergunningplichtig zijn aangewezen en op alle activiteiten die worden verricht op dezelfde locatie en die:~~
   activiteiten die op dezelfde locatie worden verricht als de activiteiten, bedoeld onder i, en die:
      1. rechtstreeks met elkaar samenhangen en met elkaar in technisch verband staan; of
      2. elkaar functioneel ondersteunen.

2. In afwijking van het eerste lid, onder a, is afdeling 9.2 wel van toepassing op het exploiteren van een beroep of bedrijf aan huis, tenzij het uitoefenen ervan uitsluitend uit administratieve werkzaamheden bestaat, en op andere activiteiten met een bedrijfsmatige omvang.

3. In afwijking van het eerste lid, aanhef en onder a, is artikel 9.203 van overeenkomstige toepassing voor zover propaan of propeen in een opslagtank wordt opgeslagen bij wonen.

4. In afwijking van het eerste lid, aanhef en onder i, is artikel 9.205 van overeenkomstige toepassing op milieubelastende activiteiten die in hoofdstuk 3 van het Besluit activiteiten leefomgeving als vergunningplichtig zijn aangewezen.

5. In afwijking van het eerste lid, aanhef en onder j, zijn artikel 9.119 en de subsubparagrafen 9.2.3.3.2, 9.2.3.3.3, 9.2.3.6 en 9.2.3.8 wel van toepassing op de activiteiten, bedoeld in het eerste lid, onder j.

Artikel 9.10, eerste lid, onder e, van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam wordt dus in het geheel niet aangepast.

Ook elders in het omgevingsplan vindt geen aanpassing plaats waardoor de regulering van evenementen wijzigt. Kort gezegd: er verandert als gevolg van voorliggend wijzigingsbesluit helemaal niets ten aanzien van evenementen.

6. Conclusie ten aanzien van de zienswijzen in relatie tot voorliggend wijzigingsbesluit

Gelet op de inhoud van de zienswijzen in relatie tot de inhoud voor het voorliggend wijzigingsbesluit moet worden geconcludeerd dat de zienswijzen geen betrekking hebben op voorliggend wijzigingsbesluit.

Voorliggend wijzigingsbesluit heeft geen gevolgen voor de wijze waarop evenementen worden gereguleerd.

Voorliggend wijzigingsbesluit leidt dan ook niet tot de in de zienswijzen veronderstelde gevolgen voor woon- en leefklimaat, natuur en milieu.

Om die reden zal in deze nota van beantwoording ook niet gedetailleerd op alle in de zienswijzen naar voren gebrachte punten worden ingegaan.

Daarbij wordt opgemerkt dat de gemeenteraad van Amsterdam op 10 december 2025 het Evenementenbeleid Amsterdam heeft vastgesteld. Hieraan is een participatietraject voorafgegaan. Bij dat traject zijn zienswijzen van gelijke inhoudelijke strekking ingediend en beantwoord.

Hoewel de zienswijzen inhoudelijk geen betrekking hebben op voorliggend wijzigingsbesluit, zal ter toelichting aan de indieners van de zienswijzen worden aangegeven waarom evenementen in de publieke buitenruimte zijn uitgezonderd van toepassing van afdeling 9.2 (paragraaf 8).

Verder zal worden ingegaan op de wijze waarop met evenementenlocaties in het omgevingsplan wordt omgegaan. Daaruit zal blijken dat de integrale afweging waarom verzocht wordt wel degelijk is voorzien, namelijk op het moment dat ergens met een wijziging van het omgevingsplan een locatie als evenementenlocatie wordt aangewezen (paragraaf 9).

Maar omdat de indieners van de zienswijzen ook de keuze voor een 'veegwijziging' aankaarten, wordt eerst geduid wat bedoeld wordt met de term veegwijziging (paragraaf 7).

7. Waarom een 'veegwijziging'?

De indieners van de zienswijzen stellen dat het wijzigen van een bestemmingsplan wordt geregeld door de Omgevingswet en veegwijzigingen daarbij niet zijn voorzien. Van kleine wijzigingen of correctie van fouten is in dit geval geen sprake. Er had geen gebruik gemaakt mogen worden van een veegwijziging.

Los van dat de zienswijzen geen betrekking hebben op wijzigingen waarin met voorliggend wijzigingsbesluit wordt voorzien, duidt de term 'veegwijziging' niet een specifiek instrument aan, maar wordt die term slechts gebruikt om in de titel van het wijzigingsbesluit aan te geven dat met voorliggende wijziging in het omgevingsplan een veelheid aan aanpassingen wordt doorgevoerd op allerlei uiteenlopende onderdelen. Dat kunnen ook grote inhoudelijke wijzigingen zijn. Naar verwachting zullen, naast allerlei thematische en gebiedsontwikkeling gerichte wijzigingen, de komende jaren regelmatig van dit soort veegwijzigingen in procedure worden gebracht, waarin dus uiteenlopende aanpassingen worden meegenomen.

Met voorliggende wijziging gaat het, zoals ook in de kennisgeving van terinzagelegging is aangegeven, overwegend om wetstechnische wijzigingen en wijzigingen van ondergeschikte aard om onvolkomenheden op te lossen. Van de in de zienswijze veronderstelde grote inhoudelijke wijziging voor het houden van evenementen is geen sprake. Het is ook om die reden dat is afgezien van participatie voorafgaand aan terinzagelegging van het ontwerpbesluit.

8. Waarom de bestaande uitzondering voor evenementen in de publieke buitenruimte?

Hoewel artikel 9.10, eerste lid, onder e, van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam niet wijzigt, kan ter toelichting aan de indieners van de zienswijzen de volgende uitleg bij dit artikel worden gegeven.

De uitzondering zoals opgenomen in artikel 9.10, eerste lid, onder e, van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam staat reeds vanaf het begin in het omgevingsplan. In het omgevingsplan, zoals dat van rechtswege op 1 januari 2024 in werking is getreden (de zogenoemde bruidsschatregeling), stond deze bepaling in artikel 22.41. De redactie ervan is bij wijzigingsbesluit van 18 september 2024 aangepast naar de huidige redactie, waarbij het artikel tevens is verplaatst. Maar inhoudelijk is er niets verandert.

Met de bruidsschatregeling werden door het Rijk onder meer allerlei bestaande milieuregels die tot 1 januari 2024 golden op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer omgezet naar het omgevingsplan. Dat geldt dus ook voor de bepaling in artikel 22.41 van de bruidsschatregeling. Van een wijziging van het recht ten opzichte van de situatie van vóór de Omgevingswet is dan ook geen sprake. De regel bestond al.

De milieuregels zoals die tot 1 januari 2024 in het Activiteitenbesluit milieubeheer stonden, golden alleen voor 'inrichtingen'. Dat waren structurele activiteiten (in een bedrijfsmatige omvang) op een locatie waarover de exploitant 'exclusieve claim' had (om bv. geluidbeperkende voorzieningen aan te brengen). Evenementen in de publieke buitenruimte waren geen inrichtingen, en de milieuregels waren daarop dan ook niet van toepassing. Het Rijk regelde dit in de bruidsschatregeling met artikel 22.41.

Hoewel de Omgevingswet milieubelastende activiteiten breder definieert dan de voormalige inrichtingen, is dit in artikel 9.10 van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam voortgezet Die keuze is zoals hiervoor aangegeven niet gemaakt in het kader van voorliggend besluit, maar reeds bij vaststelling van het Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Basisregeling (Gemeenteblad 2024, 411678): https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2024-411678.html.

Voor wat betreft evenementen in de publieke buitenruimte is dit gedaan omdat het geluid van de meeste evenementen (zeker van die met versterkte muziek) niet aan de algemene norm van 50 dB(A) kunnen voldoen. Dat is ook niet nodig, omdat het bij evenementen niet gaat om structurele activiteiten. Er is ook geen andere algemene norm voor evenementen te stellen, omdat daarmee voorbij zou worden gegaan aan de locatie- en evenementspecifieke omstandigheden die per locatie en per evenement sterk verschillend kunnen zijn. Het blijft dus maatwerk waarbij per locatie en per evenement de aard, omvang, duur, locatiekenmerken en mogelijkheden voor geluidbeperking worden afgewogen.

Juist doordat afdeling 9.2 niet van toepassing is, is het mogelijk om per evenementenlocatie en per evenement maatwerk te leveren, en dat maatwerk in daar van toepassing zijnde regels vast te leggen.

9. Aanwijzing evenementenlocaties in het omgevingsplan

Wat vooral in de zienswijzen naar voren komt is dat voor zover de gemeente structurele evenementengebieden en bijbehorende geluidruimte planologisch wil blijven faciliteren, dit dient plaats te vinden binnen het volledige beschermings- en afwegingskader van de Omgevingswet, met een integrale beoordeling van de gevolgen voor gezondheid, leefkwaliteit, geluidsbelasting, participatie en rechtsbescherming, en niet via uitzonderingsconstructies waarbij wezenlijke normstelling grotendeels verschuift naar beleidsregels en afzonderlijke vergunningverlening.

Gelet daarop is vooral van belang dat in het Omgevingsplan gemeente Amsterdam regulering van evenementenlocaties in de publieke buitenruimte primair plaatsvindt middels het omgevingsplan. Daarin worden evenementenlocaties aangewezen, en daarbij worden die ruimtelijke beperkingen gesteld die met het oog op een goed woon- en leefklimaat, natuur en milieu nodig zijn. Daarbij kan er echter niet aan worden ontkomen dat een deel van de afweging en de daarbij behorende onderzoeken en te stellen voorschriften wordt doorgeschoven naar vergunningen. Dat is omdat veel effecten van evenementen uiteindelijk sterk verschillen per evenement, en dus ook alleen kunnen worden beoordeeld per evenement.

Het Evenementenbeleid Amsterdam vormt het beleidsmatig kader voor het aanwijzen van evenementenlocaties. Er worden locaties in aangewezen die geschikt worden geacht voor het organiseren van terugkerende evenementen. Voor deze plekken zijn zogeheten *locatieprofielen* opgesteld. De ruimtelijk relevante onderdelen daarvan, te weten het aantal dagen dat op die locatie een evenement mag plaatsvinden, met hoeveel bezoekers en met hoeveel geluid, worden opgenomen in het Omgevingsplan (deze staan nu veelal in nog geldende bestemmingsplannen). Dat gebeurt met afzonderlijke wijzigingsbesluiten. Bij wijziging van het omgevingsplan waarmee een evenementenlocatie wordt aangewezen wordt per locatie in de motivering ingegaan op de aanvaardbaarheid van de evenementen in relatie tot de omgeving. Daarbij worden voor zo ver deze vanuit het oogpunt van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van hinderaspecten op een locatie van belang zijn nadere regels gesteld.

De plaats in het omgevingsplan en een kapstok voor de wijze waarop dat gaat gebeuren wordt uitgewerkt met het Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Toevoeging van regels over horeca, darkstores en evenementenlocaties, zoals dat in ontwerp in het Gemeenteblad is gepubliceerd (Gemeenteblad 2025, 368550): https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2025-368550.html (vaststelling is voorzien september 2026). Evenementenlocaties zullen worden aangewezen met de aanduiding 'gebruiksdoel: evenementenlocatie'. Per afzonderlijke evenementenlocatie worden daarbij die ruimtelijke voorwaarden gesteld die nodig zijn met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Het hiervoor genoemde besluit voorziet nog niet in de aanwijzing van concrete evenementenlocaties. Dat gebeurt op een later moment, bij het vervangen van de nog geldende bestemmingsplannen, of bij een specifiek wijzigingsbesluit om een nieuwe locatie aan te wijzen. Daarbij zullen ook die voorwaarden worden gesteld die nodig zijn.
Een wijzigingsbesluit waarmee in het omgevingsplan een evenementenlocatie wordt aangewezen, gaat vergezeld van een motivering. Daarin wordt onderbouwd waarom de aanwijzing voldoet aan het vereiste van een evenwichtige toedeling van functies aan locatie, zoals opgenomen in de Omgevingswet. Ook zal voldaan moeten worden aan de instructieregels zoals gesteld in het Besluit kwaliteit leefomgeving. Daarbij kan waar mogelijk worden teruggevallen op het vastgestelde evenementenbeleid, maar waar nodig zal aanvulling noodzakelijk zijn. Bij het voorbereiden van die wijzigingsbesluiten kunnen zienswijzen worden ingediend. Ook zullen rechtsmiddelen (beroep bij de rechter) tegen die wijzigingsbesluiten open staan.

Wanneer een evenementenlocatie in het omgevingsplan is aangewezen, is nog altijd een nadere toestemming nodig. Uitzonderingen voor kleine evenementen op grond van de APV daargelaten, zal een evenementenvergunning nodig zijn. Daarbij wordt een aantal aspecten nader beoordeeld, zie hoofdstuk 5 van het Evenementenbeleid 2026 (https://open.amsterdam/woo-zoeken/detail/889e3eb6-7d73-4cbd-9f73-7f5c126eba6a?mode=gallery&switch=1).

ZIENSWIJZE VAN ADRESSANTEN 1 TOT EN MET 4

Amsterdam, 23 juni 2026

Zienswijze

op het ontwerp "Tweede veegwijziging Omgevingsplan gemeente Amsterdam"
(Gemeenteblad 2026, 242794) en kennisgeving (Gemeenteblad 2026, 248618)

Van:

Aan: Gemeenteraad van Amsterdam
Directie Ruimte en Duurzaamheid,
t.a.v. R.C. Bakker,
Postbus 2758,
1000 CT Amsterdam.

Geachte raadsleden,

Mijn zienswijze betreft het ontwerpbesluit van de raad van de gemeente Amsterdam tot wijziging van het Omgevingsplan gemeente Amsterdam in verband met het aanbrengen van diverse ondergeschikte verbeteringen van uiteenlopende aard (Wijzigingsbesluit Omgevingsplan gemeente Amsterdam: Veegwijziging).

https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2026-242794.html

Deze zienswijze betreft met name art. 9.10 van het ontwerp waarin evenementen onder voorwaarden worden uitgesloten van afdeling 9.2 betreffende milieubelastende activiteiten. Ook activiteiten die "in hoofdzaak in de openbare buitenruimte worden verricht" worden uitgezonderd. In de toelichting worden daarbij expliciet genoemd: **kermissen, *evenementen*, weekmarkten, mobiele installaties, draaiorgels, en andere activiteiten in de openbare buitenruimte. Grote evenementen hebben vaak meerdere van deze gebruikskenmerken.**

1. Veegwijziging niet van toepassing
   Het gaat hier om de toepassing van een veegwijziging in een omgevingsplan, dat is een wijziging die meerdere kleine aanpassingen of correcties in het omgevingsplan omvat, bedoeld om inconsistenties of verouderde bepalingen te verhelpen. Dit kan bijvoorbeeld nodig zijn om de regels in een omgevingsplan te actualiseren zonder dat er grote projecten of veranderingen aan de orde zijn.

   Van kleine wijzigingen of correctie van fouten is in dit geval geen sprake. Integendeel zelfs. Als het gaat om evenementen in parken en het NNN, NatuurNetwerk Nederland, dan is duidelijk dat op die locaties in elk geval een nog betere

bescherming geldt dan voor woonwijken, dan is sprake van een flora- en fauna-activiteit. De Omgevingswet geeft regels over flora- en fauna-activiteiten om soorten te beschermen. Daar moet elke wijziging ook aan voldoen, en dan is voor de toepassing van een veegwijziging meer onderzoek nodig door de initiatiefnemer, in dit geval de burgemeester. En daarbij dient rekening gehouden te worden met bovengemeentelijke verordeningen en wetten.

In het huidige evenementenbeleid in het Gaasperpark kunnen evenementen niet plaatsvinden zonder een omgevingsvergunning met de nodige beschermende voorschriften en mogelijkheden tot afgelasting van evenementen. Als evenementen als algemene categorie in deze veegwijziging uitgezonderd worden van de lijst van milieubelastende activiteiten, dan wordt
a. hierdoor de facto de bescherming van flora en fauna, en ook de leefomgeving van de omwonenden, in de voor evenementen opgenomen locaties opgeheven,
b. het vigerende bestemmingsplan van o.a. bestemmingsplan Gaasperdam drastisch en definitief gewijzigd van lichte naar intensieve recreatie zonder de verplichtingen die de Omgevingswet stelt, namelijk inspraak en participatie in een procedure voor wijziging van een bestemmingsplan en het aanvatten van een milieueffectrapportage, tegenwoordig OER, omgevingseffectrapport, en
c. wordt het huidige evenementenbeleid - waartegen nog lopende bezwaren zijn ingediend door burgers - voortijdig juridisch verankerd in het Omgevingsplan.

Het wijzigen van een bestemmingsplan wordt geregeld door de Omgevingswet en veegwijzigingen zijn daarbij niet voorzien, die zijn niet de juiste juridische en ambtelijke weg. Parken en het NNN zouden dan op onbehoorlijke manier gewoon evenemententerreinen worden, waarvoor verder geen omgevingsvergunningen nodig zouden zijn, dan zou het bestemmingsplan de facto gewijzigd worden zonder inspraak en OER, en zou het evenementenbeleid een nieuw definitief en omomkeerbaar juridisch gebruiksdoel bevatten dat bovendien ook afwijkt van bovengemeentelijke wetten en verordeningen en Europese verdragen als het Verdrag van Aarhus.
Als het gaat om een wijziging van bestemmingsplannen, wat o.a. voor het Gaasperpark het geval is, dan moeten daarvoor eerst de wettelijk voorschreven procedures gevolgd worden.

Bovendien gaat het in dit geval voor o.a. het Gaasperpark en andere parken, om grote evenementen in een NNN-gebied, NatuurNetwerkNederland, waarvoor niet de gemeente Amsterdam maar Provinciale Staten het bevoegde gezag is. Enkel de provincie kan een dergelijke wijziging uitwerken en ook dan enkel met een belangrijke wijziging van de Omgevingsverordening NH die het NNN regelt. De gemeente heeft die bevoegdheid niet. De Omgevingswet verlangt dat de raad zelf afweegt of locaties geschikt zijn voor structurele evenementen. Dat vraagt onderzoek naar gezondheid, geluid, natuur, cumulatie, verkeersdruk, en leefbaarheid.

Deze veegwijziging als instrument betreft dus zeer ingrijpende, significante en permanente wijzigingen die slaan op de leefomgeving, bestemmingsplannen en de

vigerende natuur- en milieuwetgeving. De daadwerkelijke aanwijzing als evenementenlocaties van bijvoorbeeld Gaasperplas, Westerpark, Oosterpark, Flevopark, N1, enz. moet nog in latere wijzigingsbesluiten plaatsvinden.
De gemeenteraad heeft dit besluit tot veegwijziging niet adequaat onderzocht en gemotiveerd op basis van de Omgevingswet, de Omgevingsverordening NH en de gevolgen voor de leefomgeving, d.w.z. de belasting voor omwonenden en voor de flora en fauna.

Moderne evenementen met grote bezoekersaantallen en een geluidsniveau van 85 dB(C) voor de woonomgeving komen overeen met een belasting van ±100 dB(A) *in* parken en het NNN, zodat de Wet natuurbescherming niet nageleefd kan worden en ook bezoekers gehoorschade ondervinden.

Voor deze wijziging is geen afzonderlijk participatietraject doorlopen. Tegelijkertijd werkt de regeling rechtstreeks door in de wijze waarop structurele belasting door evenementen, geluidruimte en bescherming van de leefomgeving juridisch worden gereguleerd.

2. **Locatieprofiel Gaasperplas**

Het huidige Amsterdamse evenementenbeleid zelf is aan dringende herziening toe omdat het niet voldoet aan de vereiste normen, wetten en regels.
De gronden van een bezwaar tegen het evenementenbeleid in het Gaasperpark zijn de volgende:
a. Besluit ex art. 1:3 Awb
Het locatieprofiel Gaasperplas is niet slechts een interne beleidslijn, maar een besluit in de zin van art. 1:3 Awb. Het gaat om een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan met een publiekrechtelijk rechtsgevolg.
b. Strijdig met Natuurnetwerk Nederland (NNN) en provinciaal recht
c. Strijdig met het bestemmingsplan Gaasperdam (enkel lichte recreatie toegestaan)
d. Geen integrale milieubeoordeling / MER en in strijd met Aarhus-Verdrag
e. Onevenredige geluid- en gebruiksbelasting in NNN-park
f. Onvoldoende en onevenwichtige participatie, negeren uitkomsten rapporten
g. Détournement de procédure en verschuiving naar privaatrecht (herinrichting)
h. Schending van zorgvuldigheid, evenredigheid en motiveringsplicht (Awb)
i. Toepasselijke wetgeving:
- art. 3.57 Besluit kwaliteit leefomgeving
- art. 11.22 tot 11.25 Besluit activiteiten leefomgeving
j. Zorgplicht
k. Strijdig met Verdrag van Aarhus (voor wijziging bestemmingsplan is een OER nodig)
l. "Het NNN is niet geborgd in het beleid en beheer van recreatieschap GGA" (rapport Berenschot)
m. Omgevingswet: Voor het wijzigen van een omgevingsplan/bestemmingsplan is art. 3.4 van de Awb van toepassing: 1. Het bestuursorgaan weegt de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen af.

n. Strijdig met Awb, art. 3:3 Awb "Het bestuursorgaan gebruikt de bevoegdheid tot het nemen van een besluit niet voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is verleend." Het doel van de veegwijziging in dit geval is het ontsnappen aan de Omgevingsverordening NH, het bestemmingsplan, enz.
o. Een geluidsnorm voor de fauna in parken tijdens evenementen is niet vastgesteld, waardoor zelfs de Wet natuurbescherming niet nageleefd kan worden.

3. Onderzoeken en gevolgen

Gemeentelijke en onafhankelijke onderzoeken hebben aangetoond dat er in de Amsterdamse parken sprake is van inklinking en verdichting van de bodem. Deze onderzoeken zijn nooit door de raad in overweging genomen om het beleid te bepalen qua evenementen in de natuur. Trouwens, het evenementenbeleid en het daar rechtstreeks als een Siamese tweeling aan verbonden natuurbeleid zijn in feite de exclusieve bevoegdheid van de burgemeester, waarin zelfs de gemeenteraad in het geval van het NNN in beheer bij recreatieschappen, geen inspraak heeft. Er wordt dus zeer onverantwoordelijk en ondemocratisch misbruik gemaakt van parken en het NNN.

De huidige situatie qua milieu en klimaat geeft aan dat wij zorgvuldiger moeten omgaan met onze leefomgeving. Deze veegwijziging geeft daar geen blijk van en is niet duurzaam. Behoud van natuur is maatschappelijk van veel groter belang dan amusement dat in onze stad, met name stadsdeel Zuidoost, al in grote zalen overvloedig aanwezig is.

De gevolgen van dit beleid en deze veegwijziging kunnen omvangrijk worden, en onomkeerbaar, zodat milieu en natuur in Amsterdam steeds verder in de verdrukking komen. Opvallend is het ontbreken van aandacht voor de zorgplicht bij de burgemeester die dit beleid vorm geeft. Het belang van een groot deel van de Amsterdamse bevolking wordt gewoon genegeerd. Deze bewust gekozen uitzonderingsconstructie, de veegwijziging, staat bovendien op gespannen voet met artikel 21 van de Grondwet, waarin is bepaald dat de zorg van de overheid is gericht op de bewoonbaarheid van het land en de bescherming en verbetering van het leefmilieu.

4. Verzoek

Verzocht wordt daarom de voorgestelde regeling niet ongewijzigd vast te stellen. Voor zover de gemeente structurele evenementengebieden en bijbehorende geluidruimte planologisch wil blijven faciliteren, dient dit plaats te vinden binnen het volledige beschermings- en afwegingskader van de Omgevingswet, met een integrale beoordeling van de gevolgen voor gezondheid, leefkwaliteit, geluidsbelasting, participatie en rechtsbescherming, en niet via uitzonderingsconstructies waarbij wezenlijke normstelling grotendeels verschuift naar beleidsregels en afzonderlijke vergunningverlening.

Dat vereist onder meer:
1. een volwaardige integrale milieubeoordeling,
2. daadwerkelijke en tijdige participatie
3. expliciete planologische afweging van gezondheid, leefomgeving en woonkwaliteit,
4. en effectieve rechtsbescherming voor omwonenden en fauna en flora.

ZIENSWIJZE VAN ADRESSANTEN 5 TOT EN MET 15

Zienswijze op het ontwerp "Tweede veegwijziging Omgevingsplan gemeente Amsterdam" (Gemeenteblad 2026, 242794[1]) en kennisgeving (Gemeenteblad 2026, 248618[2])

Van: Vereniging GEEN N1 www.geenn1.nl

Stichting Buurtorganisatie BO1018 www.buurtorganisatie1018.nl

Vereniging Comité Westelijke Grachtengordel e.o. comite-westelijke-grachtengordel.nl

Belangenvereniging Buurt10, de Eendracht bvb10a.nl

Vereniging Vrienden van de Sloterplas vriendenvandesloterplas.nl

Vereniging Vrienden van het Westerpark www.vriendenwesterpark.nl

Vereniging Buurtbelangen Museumplein museumpleinbuurten.nl/evenementenbeleid

Wij Amsterdam wijamsterdam.nl

Stichting Stop de Gekte stopdegekte.nl

Vrienden van het Diemerpark vriendenvanhetdiemerpark.nl

Vrienden van het Oosterpark vriendenvanhetoosterpark.nl

Aan: de gemeenteraad van Amsterdam
Directie Ruimte en Duurzaamheid,
t.a.v. de heer R.C. Bakker,
Postbus 2758,
1000 CT Amsterdam

Afgeven

Amsterdam, 1 juli 20226

Geachte Raadsleden,

Namens bovenstaande bewonersorganisaties dient ondergetekende hierbij als gemachtigde hun zienswijze in tegen onderdelen van het ontwerpbesluit "Tweede veegwijziging Omgevingsplan gemeente Amsterdam", in het bijzonder voor zover evenementen en activiteiten in de openbare buitenruimte in belangrijke mate buiten het toepassingsbereik van afdeling 9.2 betreffende milieubelastende activiteiten worden geplaatst.

A. De veranderde werkelijkheid van moderne evenementen

Niemand is tegen een levendige stad. Bewoners begrijpen dat Amsterdam ruimte biedt aan cultuur, ontmoeting en ontspanning. Een buurtfeest, kermis of incidenteel festival kan onderdeel zijn van het stedelijk leven. Deze zienswijze richt zich dan ook niet tegen evenementen als zodanig, maar tegen de structurele en cumulatieve belasting die moderne grootschalige versterkte evenementen inmiddels op delen van de stad leggen.

De kern van deze zienswijze is dat de feitelijke milieubelasting van moderne grootschalige versterkte evenementen ingrijpend is veranderd, terwijl het juridische en bestuurlijke kader waarin deze activiteiten worden gereguleerd onvoldoende met deze ontwikkeling is meegegroeid. Het nieuwe evenementenbeleid vertrekt nog steeds grotendeels vanuit historisch gegroeide aannames over evenementen als incidentele tijdelijke activiteiten. Wat historisch bedoeld was als een incidentele

[1] https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2026-242794.html
[2] https://zoek.officielebekendmakingen.nl/gmb-2026-248618.html?utm_campaign=20260528

uitzondering binnen de openbare ruimte, ontwikkelt zich steeds meer tot een structureel en terugkerend gebruik van de fysieke leefomgeving. Precies daarin schuilt het fundamentele probleem: moderne grootschalige dance-evenementen verschillen qua duur, schaal, lage frequenties en technische geluidsbelasting wezenlijk van de traditionele evenementen waarop veel historische uitzonderingsregimes oorspronkelijk waren gebaseerd. Daarbij gaat het niet slechts om een toename van het aantal evenementen, maar vooral om een wezenlijk andere categorie belasting.

Moderne grootschalige versterkte evenementen onderscheiden zich van traditionele publieke festiviteiten door:

- de schaal van bezoekersaantallen;
- de frequentie van evenementen;
- langdurige belasting gedurende vele uren;
- grootschalige technische geluidsversterking;
- dominante lage frequenties en basbelasting;
- cumulatie van meerdere podia;
- en de grote ruimtelijke reikwijdte van moderne geluidssystemen.

Hierdoor is de impact op gezondheid, rust en woon- en leefklimaat wezenlijk anders geworden dan in de periode waarin veel historische uitzonderingen voor evenementen zijn ontstaan.

Daarmee rijst de vraag in hoeverre moderne grootschalige evenementen nog grotendeels buiten het reguliere kader voor milieubelastende activiteiten kunnen worden geplaatst, terwijl zij tegelijkertijd steeds nadrukkelijker onderdeel worden van structureel ruimtelijk beleid. Locatieprofielen, spreidingsbeleid, evenemententerreinen en planologische borging binnen het omgevingsplan maken duidelijk dat het niet langer uitsluitend gaat om incidentele activiteiten, maar om een terugkerend en structureel gebruik van de fysieke leefomgeving. Daardoor wordt steeds moeilijker verdedigbaar dat dergelijke activiteiten grotendeels buiten het reguliere milieurechtelijke beschermingskader blijven vallen.

B. De innerlijke tegenstrijdigheid van het ontwerp

Wat in deze ontwerpwijziging zichtbaar wordt, is een ontwikkeling die veel bewoners al jarenlang ervaren: evenementen worden enerzijds steeds nadrukkelijker onderdeel van de fysieke leefomgeving, maar anderzijds steeds verder buiten de normale beschermingssystematiek van het omgevingsrecht geplaatst.

Voor bewoners voelt dit alsof twee werkelijkheden naast elkaar bestaan.

Enerzijds stelt de gemeente dat evenementenbeleid, locatieprofielen, spreiding, geluidruimte en gebruiksintensiteit vooral binnen het Omgevingswetstelsel een plaats krijgen. Daarbij wordt gesproken over integrale afwegingen, balans in de fysieke leefomgeving, gezondheid, participatie en langjarige ruimtelijke keuzes.

Anderzijds blijkt uit dit ontwerp dat evenementen en activiteiten in de openbare buitenruimte juist expliciet van belangrijke delen van het reguliere milieurechtelijke regime worden uitgezonderd. Daardoor worden activiteiten die in de praktijk substantiële geluid- en trillingsbelasting kunnen veroorzaken niet langer beoordeeld binnen hetzelfde milieurechtelijke kader dat voor veel andere structurele milieubelastende activiteiten geldt.

In artikel 9.10 worden evenementen onder voorwaarden uitgesloten van afdeling 9.2 betreffende milieubelastende activiteiten. Ook activiteiten die "in hoofdzaak in de openbare buitenruimte worden verricht" worden uitgezonderd. In de toelichting worden daarbij expliciet genoemd:

- kermissen;
- evenementen;

- weekmarkten;
- mobiele installaties;
- draaiorgels;
- en andere activiteiten in de openbare buitenruimte.

De uitzondering is daarmee breed geformuleerd en omvat uiteenlopende activiteiten met sterk verschillende aard, schaal en milieubelasting. Daarmee ontstaat de situatie dat ook activiteiten met een substantiële en terugkerende belasting voor de leefomgeving buiten delen van het reguliere beschermingskader worden geplaatst. Binnen die categorie bevinden zich echter ook activiteiten die in de praktijk substantiële en langdurige geluid- en trillingsbelasting voor omwonenden kunnen veroorzaken, in het bijzonder bij grootschalige versterkte evenementen.

Daarmee ontstaat een fundamentele spanning. Indien evenementen:

- structureel terugkeren;
- locatiegebonden zijn;
- ruimtelijke impact hebben;
- geluidruimte innemen;
- schaarse publieke ruimte verdelen;
- en aantoonbaar invloed hebben op gezondheid en leefomgeving,

is moeilijk vol te houden dat zij tegelijkertijd grotendeels buiten het reguliere milieubelastende-activiteitenregime behoren te vallen.

De Omgevingswet beoogt nu juist een integrale benadering van de fysieke leefomgeving, waarin gezondheid, leefkwaliteit, participatie en ruimtelijke afweging binnen één samenhangend stelsel worden beoordeeld. Bewoners mochten daarom verwachten dat de versnipperde benadering uit het verleden, waarbij geluid, ruimtelijke ordening, APV-regimes en tijdelijke uitzonderingen naast elkaar bestonden, zou worden verminderd.

Deze ontwerpwijziging lijkt echter de tegenovergestelde richting op te bewegen. Enerzijds worden evenementen steeds nadrukkelijker planologisch geborgd via locatieprofielen, evenemententerreinen en spreidingsbeleid. Anderzijds worden zij tegelijkertijd grotendeels buiten het reguliere milieurechtelijke beschermingskader geplaatst doordat uitzonderingsconstructies blijven bestaan binnen APV-regimes en afzonderlijke evenementenvergunningen.

Daarmee ontstaat een spanning die raakt aan de kern van het Omgevingswetstelsel. In de volgende hoofdstukken wordt deze spanning nader uitgewerkt vanuit het perspectief van gezondheid en leefomgeving, de evenwichtige toedeling van functies aan locaties en de rechtsbescherming van omwonenden.

Deze spanning raakt ook aan de wijze waarop deze wijziging tot stand wordt gebracht. Blijkens de toelichting is deze wijziging aangemerkt als een veegwijziging van het Omgevingsplan. Voor deze wijziging is geen afzonderlijk participatietraject doorlopen. Tegelijkertijd werkt de regeling rechtstreeks door in de wijze waarop structurele evenementbelasting, geluidruimte en bescherming van de leefomgeving juridisch worden gereguleerd.

Bijzonder zorgelijk is daarbij dat de toelichting erkent dat het wettelijke trillingenkader beperkt is en dat diverse categorieën activiteiten, waaronder evenementen in de openbare ruimte, buiten het toepassingsbereik vallen. Daarbij wordt expliciet verwezen naar trillingen in het frequentiebereik van 1–80 Hz.

Met name laagfrequent geluid en bastonen vormen in de praktijk een belangrijk onderdeel van de hinder die bewoners ervaren bij grootschalige evenementen. Toch wordt niet inzichtelijk gemaakt

hoe bewoners tegen dergelijke hinder adequaat worden beschermd wanneer evenementen grotendeels buiten het reguliere milieurechtelijke regime vallen.

Dat klemt temeer nu het Besluit kwaliteit leefomgeving uitgaat van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en bescherming van de fysieke leefomgeving tegen onaanvaardbare milieubelasting. De instructieregels omtrent trillingsgevoelige gebouwen en trillingsbelasting onderstrepen dat bescherming van gezondheid en leefkwaliteit mede ziet op binnenshuis ervaren hinder.

Daarom is het moeilijk te verenigen dat structurele evenementbelasting in de openbare ruimte enerzijds planologisch wordt gefaciliteerd, terwijl anderzijds belangrijke delen van het reguliere milieurechtelijke beschermingskader, waaronder delen van het trillingenregime, buiten toepassing worden geplaatst.

Vooral waar sprake is van terugkerende grootschalige evenementen met substantiële laagfrequente belasting, rijst de vraag in hoeverre een dergelijke uitzonderingsconstructie nog verenigbaar is met de verplichting tot een evenwichtige toedeling van functies aan locaties zoals die aan het stelsel van de Omgevingswet en het Besluit kwaliteit leefomgeving ten grondslag ligt.

C. Geluidnormering en feitelijke hinder

Het beleid lijkt in belangrijke mate te vertrekken vanuit de aanname dat het voldoen aan technische normstellingen reeds betekent dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

Daarmee wordt de feitelijke hinder in belangrijke mate gereduceerd tot een papieren norm, terwijl de belasting van omwonenden met name wordt bepaald door de combinatie van:

- langdurige blootstelling;
- continue belasting zonder herstelmomenten;
- dominante lage frequenties;
- cumulatie van meerdere podia;
- herhaling van evenementen;
- en de totale aantasting van rust en leefkwaliteit.

Daarbij wordt de feitelijke belasting van bewoners niet uitsluitend bepaald door afzonderlijke evenementen, maar ook door cumulatie met vaste horeca, omliggende uitgaansfuncties, opeenvolgende evenementen en langdurig gebruik van openbare ruimte.

In gebieden zoals stadsparken en structurele evenementlocaties kan daardoor een situatie ontstaan waarin bewoners gedurende lange periodes vrijwel permanent worden geconfronteerd met geluidbelasting, bezoekersstromen, op- en afbouwactiviteiten en nachtelijke drukte, zonder dat sprake is van daadwerkelijke herstel- of rustperioden.

Bovendien rijst de vraag in hoeverre binnen het omgevingsplan niet expliciet voorzien zou moeten worden in objectieve cumulatie- en herstelregels voor structureel belaste evenementlocaties. Wanneer locaties reeds herhaaldelijk worden belast door evenementen en omliggende uitgaansfuncties, ligt het in de rede dat minimale afkoel- of herstelperioden juridisch worden geborgd binnen het omgevingsplan zelf, in plaats van uitsluitend afhankelijk te blijven van flexibel beleid of afzonderlijke vergunningafwegingen.

Zonder dergelijke juridisch geborgde herstel- en rustperioden dreigt de cumulatieve belasting van woongebieden een permanent karakter te krijgen. Dat verdraagt zich moeilijk met het uitgangspunt van de Omgevingswet dat gezondheid, leefkwaliteit en de fysieke leefomgeving evenwichtig moeten worden beschermd.

Keuzes over evenementlocaties, geluidruimte, evenementdagen en uitzonderingen op milieuregels worden verdeeld over verschillende instrumenten. Daardoor dreigt het zicht op de gevolgen voor gezondheid, leefkwaliteit en woonomgeving verloren te gaan. Het risico ontstaat dat evenementbeleid, locatieprofielen, geluidnormen en vergunningverlening nergens meer in onderlinge samenhang worden beoordeeld.

Moderne elektronische muziek met dominante ritmische lage frequenties veroorzaakt bovendien een andere hinderbelasting dan traditionele evenementengeluiden, mede vanwege de continue aard, energetische dichtheid en grote reikwijdte van lage frequenties.

Dat aan technische normstellingen wordt voldaan, betekent daarom niet zonder meer dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Een stad is niet alleen leefbaar omdat ergens op papier aan een norm wordt voldaan. De vraag is ook of bewoners zich daadwerkelijk kunnen terugtrekken in hun woning, kunnen slapen, herstellen van hun werkweek en rust kunnen ervaren wanneer zij daar behoefte aan hebben. Precies daarin ligt ook de kern van de beschermingsgedachte van de Omgevingswet: maatschappelijke functies kunnen belangrijk zijn, maar zijn niet onbeperkt. Ook andere ruimtelijke functies, zoals verkeer, industrie of horeca, worden binnen het omgevingsrecht begrensd wanneer de belasting voor gezondheid en leefomgeving te groot wordt. Het uitgangspunt van de Omgevingswet is immers niet onbeperkte facilitering, maar een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en bescherming van de fysieke leefomgeving. De gemeente abstraheert de feitelijke hinder daarmee te veel tot een technisch-normatieve benadering, terwijl onvoldoende gewicht wordt toegekend aan de langdurige en cumulatieve hinderervaring van omwonenden.

Dat ergens op papier aan een norm wordt voldaan, betekent in de praktijk niet dat mensen nog normaal kunnen slapen, hun ramen kunnen openen of hun woning als rustige leefomgeving ervaren.

Het beleid lijkt bovendien in toenemende mate te vertrekken vanuit een faciliterende benadering van evenementen als recreatieve, economische en citymarketing-gerelateerde functies van de stad. Daarbij wordt het maatschappelijk en economisch belang van evenementen zwaar benadrukt, terwijl onvoldoende zichtbaar blijft dat de Omgevingswet bedoeld is om grenzen te stellen ter bescherming van gezondheid, rust en woon- en leefklimaat. Lokale beleidsregels, APV-regimes en bestuurlijke uitzonderingsconstructies kunnen die beschermende werking van de Omgevingswet niet terzijde schuiven of uithollen, maar dienen op dat punt binnen dat wettelijke kader te blijven en daaraan ondergeschikt te zijn.

Mede doordat lokale beleidsregels en uitzonderingsconstructies steeds verder zijn uitgebreid, lijkt sprake van een geleidelijke normalisering waarbij historisch gegroeide uitzonderingen voor incidentele evenementen zijn uitgegroeid tot een structureel bestuursmodel. Daarbij heeft onvoldoende fundamentele herijking plaatsgevonden van de gevolgen voor gezondheid, rust en woon- en leefklimaat onder de huidige technologische en maatschappelijke omstandigheden.

Daarbij verlangt de Omgevingswet echter een actuele, integrale en evenwichtige beoordeling van de feitelijke gevolgen voor de fysieke leefomgeving, gezondheid en leefkwaliteit.

D. Planologische relevantie en jurisprudentie

Daar waar sprake is van:

- structurele evenemententerreinen;
- terugkerende grootschalige evenementen;
- hoge geluid- en trillingsbelasting;
- en langdurige impact op woon- en leefklimaat,

kan niet worden volgehouden dat deze activiteiten grotendeels buiten het reguliere milieurechtelijke beoordelingskader behoren te vallen.

Dat geldt temeer nu voor dergelijke evenementen onder het voormalige stelsel van de Wet ruimtelijke ordening en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht regelmatig naast een evenementenvergunning tevens een afzonderlijke planologische afwijkingsvergunning noodzakelijk werd geacht, omdat het gebruik vanwege aard, schaal, duur en ruimtelijke uitstraling niet zonder meer binnen de geldende bestemming paste.

Daarmee werd erkend dat dergelijke evenementen niet uitsluitend een tijdelijke openbare-orde-aangelegenheid vormden, maar mede een ruimtelijk relevante activiteit waren met gevolgen voor de fysieke leefomgeving.

Tegen die achtergrond roept het voorliggende ontwerp de vraag op waar binnen het huidige stelsel nog de volwaardige integrale ruimtelijke en milieurechtelijke afweging plaatsvindt, wanneer evenementen enerzijds steeds nadrukkelijker planologisch worden gefaciliteerd via locatieprofielen, evenementlocaties en spreidingsbeleid, maar anderzijds in belangrijke mate buiten het toepassingsbereik van afdeling 9.2 betreffende milieubelastende activiteiten worden geplaatst.

Dat klemt temeer nu de Omgevingswet en het Besluit kwaliteit leefomgeving uitgaan van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en bescherming van gezondheid en leefkwaliteit binnen één integraal stelsel.

Daarnaast ontstaat spanning met effectieve rechtsbescherming wanneer structurele ruimtelijke keuzes over evenementbelasting in belangrijke mate reeds beleidsmatig worden vastgelegd, terwijl de concrete milieubeoordeling grotendeels verschuift naar afzonderlijke evenementenvergunningen die vaak relatief kort voor het evenement worden verleend.

De Afdeling bestuursrechtspraak heeft reeds geoordeeld dat grootschalige evenementen vanwege hun aard, omvang, bezoekersaantallen en geluidsbelasting planologisch relevant zijn en niet zonder meer als incidenteel gebruik kunnen worden beschouwd (ABRvS 1 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2026).

De Afdeling overwoog daarbij dat het, gelet op de impact van een evenement als Amsterdam Open Air, in de rede had gelegen dergelijke evenementen uitdrukkelijk planologisch toe te staan indien dat was beoogd.

Deze jurisprudentie onderstreept dat structurele evenementengebieden en de daarmee samenhangende milieubelasting niet eenvoudig buiten het reguliere omgevingsrechtelijke beoordelingskader kunnen worden geplaatst.

Tegen die achtergrond is moeilijk te verenigen dat evenementen enerzijds structureel worden gefaciliteerd, maar anderzijds in belangrijke mate buiten delen van het reguliere milieurechtelijke beschermingskader worden geplaatst, waaronder die regels die mede bedoeld zijn ter bescherming van gezondheid en leefomgeving.

Dit is temeer opvallend nu de gemeente in het wijzigingsbesluit "Toevoeging van regels over horeca, darkstores en evenementenlocaties" nadrukkelijk kiest voor het planologisch opnemen van evenementenlocaties in het Omgevingsplan. Daarmee erkent de gemeente zelf dat dergelijke locaties onderdeel vormen van de ruimtelijke regulering van de fysieke leefomgeving.

Tegen die achtergrond is moeilijk te verenigen dat evenementen, ondanks hun potentieel substantiële geluid-, trillings- en leefomgevingsbelasting, tegelijkertijd in belangrijke mate buiten het reguliere regime voor milieubelastende activiteiten worden geplaatst.

Die spanning wordt nog duidelijker doordat hetzelfde wijzigingsbesluit met name laat zien dat de gemeente bij andere functies, zoals horeca en darkstores, wél expliciet kiest voor planologische regulering ter bescherming van de leefomgeving. Daarmee erkent de gemeente impliciet dat intensieve commerciële en publieksgerichte functies ruimtelijke en leefomgevingsgevolgen hebben die gereguleerd moeten worden.

Bovendien rijst de vraag waarom voor grootschalige evenementen in de openbare ruimte een aanzienlijk lichter milieurechtelijk regime geldt dan voor vaste bedrijven, horeca-inrichtingen en andere publieksfuncties die bij vergelijkbare geluidbelasting wel moeten voldoen aan uitgebreide milieuregels, vergunningvoorschriften en handhaafbare normen.

Daar waar evenementen structureel, locatiegebonden en planologisch ingebed plaatsvinden, is moeilijk te verenigen dat substantiële geluid- en trillingsbelasting grotendeels via uitzonderingsconstructies wordt gereguleerd, terwijl vergelijkbare milieubelasting bij vaste functies juist aanleiding vormt voor vergaande regulering binnen het reguliere milieurechtelijke kader. Daarmee rijst tevens de vraag of een dergelijk afwijkend beschermingsniveau voldoende verenigbaar is met de integrale beschermingsgedachte van de Omgevingswet en een evenwichtige bescherming van de leefomgeving.

Daarbij komt dat de voorgestelde constructie vragen oproept over de praktische uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid. Waar bescherming van bewoners in belangrijke mate afhankelijk wordt van uitzonderingsregimes, beleidsregels en afzonderlijke vergunningvoorwaarden, bestaat het risico dat bescherming vooral op papier aanwezig is, terwijl effectieve controle en handhaving achterblijven. Voor bewoners ontstaat daardoor het beeld dat overlast niet zozeer wordt begrensd, maar vooral wordt verschoven naar buurten en openbare ruimten waar evenementen structureel plaatsvinden.

Voor bewoners is niet alleen van belang welke normen formeel gelden, maar ook of deze in de praktijk daadwerkelijk worden gecontroleerd en gehandhaafd. Een beschermingskader dat in de praktijk onvoldoende uitvoerbaar blijkt, kan leiden tot verdere aantasting van vertrouwen in de overheid en tot een groeiende kloof tussen formele regelgeving en feitelijke leefkwaliteit.

Dat geldt temeer waar handhaving in de praktijk grotendeels afhankelijk blijft van incidentele controles, achteraf ingediende klachten of tijdelijke metingen tijdens afzonderlijke evenementen. Bij structurele evenementbelasting en dominante laagfrequente bastonen rijst de vraag in hoeverre effectieve bescherming van bewoners nog voldoende kan worden gewaarborgd zonder onafhankelijke, continue en openbaar toegankelijke monitoring van feitelijke geluidbelasting.

De ontwerpwijziging bevestigt daarmee het beeld dat evenementen enerzijds steeds nadrukkelijker planologisch worden gefaciliteerd en ingebed in de fysieke leefomgeving, maar anderzijds gedeeltelijk worden onttrokken aan de daarbij behorende integrale milieurechtelijke beschermingsstructuur.

Daar waar sprake is van structurele evenementengebieden met terugkerende grootschalige geluidbelasting, dient de monitoring van de feitelijke hinder transparant, objectief en controleerbaar plaats te vinden. Het ligt dan ook in de rede dat bij deze aangewezen locaties structureel wordt voorzien in realtime en openbaar toegankelijke monitoring van zowel dB(A)- als dB(C)-belasting. Dit biedt bewoners, toezichthouders en het bestuur een actueel en feitelijk inzicht in de cumulatieve geluidbelasting van de leefomgeving. Zonder dergelijke transparante en continue monitoring dreigt handhaving een papieren werkelijkheid te blijven die afhankelijk is van incidentele metingen of achteraf ingediende klachten. Dit biedt bij langdurige, laagfrequente en terugkerende belasting, die niet in de laatste plaats centraal staat in de hinderervaring van omwonenden, onvoldoende waarborg voor een effectieve bescherming van de gezondheid, rust en het woon- en leefklimaat.

E. Rechtsbescherming, participatie en gefaseerde normstelling

Voor bewoners heeft deze constructie grote gevolgen voor rechtsbescherming.

In de praktijk worden wezenlijke keuzes vaak al eerder gemaakt:

- welke locaties structureel worden gebruikt;
- hoeveel evenementen worden toegestaan;
- hoeveel geluidruimte beschikbaar wordt gesteld;
- welke buurten de belasting dragen;

- en hoe vaak evenementen terugkeren.

Tegen de tijd dat individuele vergunningen worden verleend, zijn deze keuzes feitelijk vaak al vastgelegd in beleid, locatieprofielen en bestuurlijke uitgangspunten. Bewoners kunnen dan nog slechts reageren op afzonderlijke evenementen, terwijl de structurele keuzes over de leefomgeving reeds zijn gemaakt.

Daardoor ontstaat het gevoel dat bewoners steeds opnieuw achteraf mogen reageren op overlast, maar nauwelijks invloed hebben op de fundamentele inrichting van hun leefomgeving.

Voor bewoners ontstaat het beeld dat wezenlijke keuzes over de belasting van de leefomgeving via opeenvolgende beleidsstukken, locatieprofielen en technische wijzigingen worden bestendigd, zonder dat daar een participatieniveau tegenover staat dat past bij de maatschappelijke gevolgen van die keuzes.

Een belangrijke vraag is op welk moment bewoners daadwerkelijk invloed kunnen uitoefenen op deze normstelling. De gemeente verwijst daarbij veelal naar eerdere participatie rondom evenementenbeleid, locatieprofielen en andere beleidskaders. Bewonersorganisaties hebben hiertegen herhaaldelijk bezwaar gemaakt. Daarbij is aangevoerd dat omvangrijke participatie- en inspraaktrajecten weliswaar hebben plaatsgevonden, maar dat fundamentele inhoudelijke kritiek van bewonersorganisaties op de onderliggende uitgangspunten van het beleid in de uiteindelijke besluitvorming nauwelijks herkenbaar is verwerkt. Dat geldt onder meer voor de ingebrachte bezwaren tegen het gebruik van verouderde uitgangspunten uit 2017, de betekenis van nieuwe inzichten uit de NSG-Handreiking 2025, de beoordeling van dB(C)-belasting en de gevolgen voor gezondheid en leefkwaliteit. Desondanks zijn de fundamentele beleidskeuzes van het college ten aanzien van geluidruimte, gebruiksintensiteit, evenementdagen, spreiding en locatiegebonden belasting in hoofdzaak gehandhaafd.

Tegen die besluitvorming lopen momenteel procedures. Daarom roept het ontbreken van een afzonderlijk participatietraject bij de onderhavige wijziging de vraag op in hoeverre bewoners op enig moment nog daadwerkelijk invloed kunnen uitoefenen op de normstelling die hun woon- en leefomgeving rechtstreeks raakt. Wanneer vervolgens ook bij wijzigingsbesluiten zoals het onderhavige geen afzonderlijke participatie plaatsvindt, ontstaat het risico dat wezenlijke keuzes over de leefomgeving zich stap voor stap aan effectieve participatie en democratische beïnvloeding onttrekken.

Daarnaast roept de huidige gefaseerde omzetting van bestemmingsplannen naar onderdelen van het omgevingsplan fundamentele vragen op over het moment waarop daadwerkelijke participatie, inspraak en rechtsbescherming plaatsvinden.

Voor bewoners is in toenemende mate onduidelijk:

- welke keuzes reeds juridisch bindend worden vastgelegd;
- welke onderdelen als beleidsmatig dan wel planologisch moeten worden beschouwd;
- op welk moment wezenlijke normstelling omtrent evenementengebruik, geluidruimte en leefomgeving feitelijk plaatsvindt;
- en wanneer bewoners nog daadwerkelijk invloed kunnen uitoefenen op deze keuzes.

Die onduidelijkheid wordt versterkt doordat locatieprofielen, evenementenkaders, beleidsregels, wijzigingsbesluiten en onderdelen van het omgevingsplan in onderlinge samenhang functioneren, terwijl de juridische status daarvan voor bewoners onvoldoende helder is.

Daardoor ontstaat het risico dat wezenlijke keuzes over structurele evenementengebieden, geluidruimte, gebruiksintensiteit, spreiding en milieubelasting reeds bestuurlijk worden vastgelegd voordat nog sprake is van een volwaardige integrale planologische afweging binnen het omgevingsplan.

Voor bewoners ontstaat daardoor een diffuus en gefragmenteerd besluitvormingsproces waarbij participatie versnipperd raakt, normstelling deels beleidsmatig plaatsvindt en effectieve rechtsbescherming pas in een laat stadium resteert bij afzonderlijke evenementenvergunningen.

De voorgestelde regeling versterkt een systeem waarbij wezenlijke normstelling over evenementengebruik, geluidruimte, dB(C)-normering, spreiding en locatiegebonden belasting feitelijk plaatsvindt in beleidsregels, locatieprofielen en andere bestuurlijke kaders. Deze kaders werken in de praktijk normerend voor latere vergunningverlening.

Dat blijkt ook uit de wijze waarop deze kaders door verschillende belanghebbenden, waaronder horeca-exploitanten en brancheorganisaties, worden benaderd als rechtstreeks bepalend voor exploitatiemogelijkheden, investeringen en gebruiksruimte. Dat onderstreept dat hier niet slechts sprake is van vrijblijvende beleidsvorming, maar van feitelijke normstelling met concrete gevolgen voor de fysieke leefomgeving en rechtspositie van betrokkenen. Een aantal bewonersorganisaties vecht deze kaders daarom aan als besluiten in de zin van de Algemene wet bestuursrecht.

In de praktijk blijkt bovendien dat bezwaar tegen afzonderlijke evenementenvergunningen vaak slechts beperkt effect heeft. Vergunningverleners verwijzen daarbij naar de vastgestelde beleidskaders en stellen dat de daarin opgenomen normen correct zijn toegepast. Voor bewoners voelt dit alsof de belangrijkste keuzes al eerder zijn gemaakt en bij de vergunningverlening feitelijk niet meer ter discussie staan. Daardoor ontstaat voor bewoners de situatie dat formeel nog wel bezwaar en beroep openstaan, maar materieel nauwelijks nog een reële mogelijkheid hebben om de onderliggende keuzes over geluidruimte, spreiding en milieubelasting effectief via een evenenmentenvergunning aan te vechten, omdat die keuzes feitelijk al eerder zijn gemaakt.

Deze ontwikkeling roept tevens vragen op in het licht van het Verdrag van Aarhus. Dat verdrag gaat uit van tijdige en effectieve participatie bij besluitvorming met gevolgen voor het milieu en de leefomgeving. In de praktijk raken wezenlijke keuzes over evenementbelasting, geluidruimte en locatiegebruik echter verspreid over opeenvolgende beleidskaders, locatieprofielen, wijzigingsbesluiten en vergunningprocedures. Participatie kan daardoor formeel wel plaatsvinden, maar de wezenlijke keuzes staan feitelijk niet meer open voor beïnvloeding. Het risico ontstaat dan dat bewoners wel worden betrokken bij het proces, maar niet meer op het moment waarop zij nog daadwerkelijk invloed kunnen uitoefenen op de uitkomst van de besluitvorming.

Daarmee komt de daadwerkelijke mogelijkheid om deze keuzes nog effectief door een rechter te laten toetsen onder druk te staan. Dat raakt aan het beginsel van effectieve rechtsbescherming zoals gewaarborgd in artikel 6 en 13 EVRM, mede gelezen in samenhang met artikel 8 EVRM.

F. Maatschappelijke en praktische gevolgen voor bewoners

De hiervoor beschreven versnippering van normstelling en besluitvorming heeft ook praktische gevolgen voor bewoners. Voor bewoners zijn de gevolgen van deze ontwikkeling allang niet meer abstract of incidenteel. In meerdere delen van Amsterdam verandert de openbare ruimte gedurende grote delen van het jaar feitelijk in een verlengstuk van evenemententerreinen en uitgaansgebieden. Parken, pleinen en recreatiegebieden die bedoeld zijn als publieke verblijfs- en recreatieruimte voor bewoners worden steeds intensiever gebruikt voor grootschalige evenementen, op- en afbouw, bezoekersstromen en langdurige geluidsbelasting. Dat is zichtbaar in onder meer gebieden rond het Sloterpark, Gaasperpark, Westerpark en andere terugkerende evenementlocaties in de stad. Niet alleen rust en gezondheid staan onder druk, maar ook het karakter van woonwijken als plekken waar mensen langdurig kunnen wonen, gezinnen kunnen opgroeien en bewoners zich duurzaam met hun omgeving kunnen verbinden. Bewoners ervaren dat hun woonomgeving tijdens evenementenseizoenen steeds vaker verandert in een tijdelijke festivalzone.

Voor bewoners gaat het daarbij niet uitsluitend om afzonderlijke evenementendagen. Vooral de opeenstapeling van activiteiten leidt tot een gevoel van permanente belasting:

- afsluitingen van openbare ruimte;
- op- en afbouwdagen;
- soundchecks;
- verkeersdrukte;
- nachtelijke bezoekersstromen;
- bastonen die binnenshuis hoorbaar blijven;
- en het verdwijnen van rustmomenten tussen evenementen.

Het ontbreken van daadwerkelijke herstel- en rustperioden tussen evenementen vormt daarbij een groeiend probleem. Bewoners ervaren niet alleen hinder tijdens afzonderlijke evenementdagen, maar ook gedurende op- en afbouw, soundchecks, verkeersmaatregelen en de directe voorbereiding van opvolgende evenementen. Zoals in hoofdstuk C uiteengezet, kan daardoor een situatie ontstaan waarin de belasting van woongebieden een permanent karakter krijgt

Voor bewoners vertaalt deze ontwikkeling zich niet uitsluitend in abstracte discussies over normen, beleidsregels of vergunningen, maar in een dagelijkse ervaring van verlies aan rust en herstel binnen de eigen woonomgeving. Tijdens evenementenseizoenen ervaren bewoners dat periodes van stilte, herstel en normaal gebruik van de woning steeds verder onder druk komen te staan.

In het bijzonder in dichtbebouwde stadsdelen wordt de belasting niet meer ervaren als incidentele levendigheid van de stad, maar als een structurele aantasting van het dagelijks woon- en leefklimaat. Hierdoor ontstaat het risico dat de woonfunctie steeds verder ondergeschikt raakt aan tijdelijke exploitatie- en recreatiefuncties. Dat kan uiteindelijk ook gevolgen hebben voor sociale cohesie en de duurzame leefbaarheid van stadswijken.

Voor bewoners gaat het daarbij niet alleen om "geluidhinder" in abstracte zin, maar om een langdurige aantasting van rust, herstel en nachtrust. In het bijzonder laagfrequent geluid en bastonen worden vaak ervaren als indringend en moeilijk te ontwijken, omdat deze zich over grote afstand kunnen verspreiden en ook binnenshuis voelbaar blijven.

Wanneer bewoners gedurende lange periodes worden blootgesteld aan terugkerende geluid- en trillingsbelasting, kan dit leiden tot chronische stress, slaapproblemen, concentratieverlies en aantasting van gezondheid en welzijn. Daarbij gaat het niet uitsluitend om afzonderlijke evenementendagen, maar mede om de cumulatieve belasting gedurende het evenementenseizoen.

De gevolgen beperken zich echter niet tot geluidhinder, gezondheid en leefkwaliteit. Ook de mogelijkheden van bewoners om effectief invloed uit te oefenen op besluitvorming komen hierdoor onder druk te staan.

De in hoofdstuk E beschreven versnippering van normstelling en besluitvorming werkt in de praktijk rechtstreeks door in de mogelijkheden van bewoners om effectief te participeren.

Daarbij ervaren bewoners ook in toenemende mate een vorm van bestuurlijke en participatieve overbelasting. De feitelijke normstelling raakt verspreid over locatieprofielen, beleidsregels, wijzigingsbesluiten, APV-regimes, vergunningprocedures en onderdelen van het omgevingsplan. Voor bewonersorganisaties en individuele bewoners wordt het daardoor steeds moeilijker om nog overzicht te houden over waar wezenlijke keuzes daadwerkelijk worden gemaakt.

Dat vraagt van bewoners een vrijwel voortdurende alertheid op nieuwe beleidsstukken, publicaties en besluitvormingstrajecten om hun rechtspositie daadwerkelijk te kunnen behouden. Met name voor bewoners met beperkte tijd, middelen of juridische ondersteuning wordt effectieve participatie daardoor steeds minder toegankelijk.

Hierdoor ontstaat het risico dat participatie formeel wel bestaat, maar in de praktijk steeds minder daadwerkelijke invloed biedt op fundamentele keuzes over leefomgeving, geluidruimte en

evenementengebruik. Een transparante en toegankelijke overheid vraagt niet in de laatste plaats dat bewoners op een duidelijke en samenhangende manier kunnen begrijpen waar wezenlijke keuzes worden gemaakt, wanneer participatie daadwerkelijk invloed heeft en op welk moment rechtsbescherming effectief moet worden ingezet.

G. Grondwettelijke en omgevingsrechtelijke context

De gekozen uitzonderingsconstructie staat bovendien op gespannen voet met artikel 21 van de Grondwet, waarin is bepaald dat de zorg van de overheid is gericht op de bewoonbaarheid van het land en de bescherming en verbetering van het leefmilieu.

Deze bepaling brengt mee dat de overheid niet alleen ruimte moet bieden aan maatschappelijke en economische activiteiten, maar tevens moet zorgen voor een daadwerkelijk en effectief beschermingsniveau voor gezondheid, leefkwaliteit en woonomgeving. Dat geldt in het bijzonder waar sprake is van structurele en terugkerende milieubelasting die een groot aantal bewoners kan raken.

Daar waar sprake is van:

- structurele en terugkerende evenementen;
- langdurige geluid- en trillingsbelasting;
- aantasting van woon- en leefklimaat;
- en intensief gebruik van schaarse openbare ruimte,

mag van de overheid worden verwacht dat zij een samenhangend en volwaardig beschermingskader biedt voor gezondheid en leefomgeving.

Bij structurele en terugkerende evenementbelasting verlangt artikel 21 Grondwet dat de bescherming van gezondheid, leefkwaliteit en woonomgeving niet ondergeschikt raakt aan facilitering van evenementen. De overheid dient in dat geval te voorzien in een daadwerkelijk, effectief en handhaafbaar beschermingskader voor bewoners.

De voorliggende uitzonderingsconstructie verschuift het evenwicht nadrukkelijk ten gunste van facilitering van evenementen, terwijl structurele geluid- en trillingsbelasting in belangrijke mate buiten het reguliere milieurechtelijke beschermingskader wordt geplaatst. Daardoor wordt de bescherming van bewoners, gezondheid en leefomgeving verzwakt. Dat staat op gespannen voet met de beschermingsfunctie die artikel 21 Grondwet, artikel 8 EVRM en de Omgevingswet juist beogen te waarborgen.

H. Conclusie en verzoek

De ontwerpwijziging met de voorgestelde uitzonderingsconstructie leidt ertoe dat structurele evenementbelasting enerzijds steeds nadrukkelijker onderdeel wordt van het gebruik van de fysieke leefomgeving, terwijl anderzijds belangrijke onderdelen van het reguliere beschermingskader van de Omgevingswet buiten toepassing blijven voor activiteiten die juist vanwege hun geluid-, trillings- en leefomgevingsbelasting een substantiële impact op omwonenden kunnen hebben. Hierdoor ontstaat spanning met de integrale benadering van de fysieke leefomgeving, de bescherming van gezondheid en leefkwaliteit, de evenwichtige toedeling van functies aan locaties en de effectieve participatie en rechtsbescherming van omwonenden.

Naarmate evenementen structureler, locatiegebondener en milieubelastender worden, neemt ook de noodzaak toe om deze activiteiten binnen een volwaardig omgevingsrechtelijk afwegingskader te beoordelen. De in deze zienswijze beschreven uitzonderingsconstructie biedt daarvoor onvoldoende waarborgen.

Verzocht wordt daarom de voorgestelde regeling niet ongewijzigd vast te stellen. Voor zover de gemeente structurele evenementengebieden en bijbehorende geluidruimte planologisch wil blijven

faciliteren, dient dit plaats te vinden binnen het volledige beschermings- en afwegingskader van de Omgevingswet, met een integrale beoordeling van de gevolgen voor gezondheid, leefkwaliteit, geluidbelasting, participatie en rechtsbescherming, en niet via uitzonderingsconstructies waarbij wezenlijke normstelling grotendeels verschuift naar beleidsregels en afzonderlijke vergunningverlening. Dat vereist onder meer:

- een volwaardige integrale milieubeoordeling;
- daadwerkelijke en tijdige participatie;
- expliciete planologische afweging van gezondheid, leefomgeving en woonkwaliteit;
- en effectieve rechtsbescherming voor omwonenden.

Een stad kan levendig, cultureel en aantrekkelijk zijn. Dat vereist niet minder, maar juist méér zorg voor haar bewoners. Daarom mag van de gemeente worden verwacht dat zij niet alleen ruimte biedt aan evenementen, maar ook zichtbaar en evenwichtig invulling geeft aan haar verantwoordelijkheid voor gezondheid, leefkwaliteit en een goede woon- en leefomgeving, overeenkomstig de uitgangspunten van de Omgevingswet.

Bijlagen: machtigingen